

Sygn. akt I C 1355/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Kamila Spalińska

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Kocielnik

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi (...) W.

o ustalenie

1. oddała powództwo,
2. zasądza od M. B. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 10 800,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1355/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 grudnia 2018 roku M. B. wniósł o ustalenie, że w dniu 31 grudnia 1998 roku był współwłaścicielem w udziale 18/24 nieruchomości o powierzchni 1144 m², oznaczonej aktualnie jako część działki ewidencyjnej nr (...), objętej księgą wieczystą nr KW (...) (odłączonej z KW (.../)) oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że ma interes prawny uzyskaniu orzeczenia ustalającego prawo własności. Prezydent (...) W. działający w ramach administracji rządowej decyzją z dnia 9 listopada 2017 r. nr (...) odmówił przyznania odszkodowania M. B. w trybie art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, bowiem w ocenie organu M. B. nie udowodnił, iż był właścicielem przedmiotowych działek w dniu 31 grudnia 1998 r. W decyzji Prezydent (...) W. wskazał, iż w księdze wieczystej nr (...) ujawnione były osoby fizyczne (inne niż M. B.), a organ związany jest domniemaniem wynikającym z księgi wieczystej, a domniemanie, mimo przedstawienia przez M. B., aktu własności ziemi obejmującego przedmiotową nieruchomość, nie może być obalone w postępowaniu administracyjnym. W/w decyzja została utrzymana w mocy przez Wojewodę (...) decyzją nr (...). Wojewoda (...) podzielił stanowisko Prezydenta (...) W. w postępowaniu administracyjnym. Strona zaskarżyła w/w decyzje do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. M. B., który był współwłaścicielem przedmiotowej nieruchomości nie może skutecznie dochodzić swoich praw na drodze administracyjnej i uzyskać odszkodowania za nieruchomość, która została przejęta z mocy prawa na własność Skarbu Państwa.

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 kwietnia 2019 roku Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta (...) W. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz (...), a pozostałych kosztów na rzecz Skarbu Państwa – Prezydenta (...) W..

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej Skarbu Państwa, albowiem Skarb Państwa nie rościł sobie prawa do nieruchomości opisanej w pozwie przed jej nabyciem z mocy prawa

z dniem 1 stycznia 1999 r. na podstawie art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną. Pozwany podniósł również zarzut braku interesu prawnego w wytoczeniu powództwa.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Aktem własności ziemi M. B. oraz M. W. (1) stali się z mocy samego prawa współwłaścicielami nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów jako dz. Nr (...) obręb (...) o pow. 0,3994 ha; dz. Nr (...) obręb (...) o pow. 0,7004 ha położonych w O.. M. B. nabył nieruchomość w udziale 18/24 części. Nieruchomość miała założoną księgę wieczystą nr (...).

Dowód: akt własności ziemi nr (...) z dnia 26 sierpnia 1975 r. wydany przez Urząd Dzielnicy W. –W., Wydział Rolnictwa i Leśnictwa

W dniu 4 listopada 2005 r. M. B., w trybie art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 roku Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną wystąpił z wnioskiem o ustalenie odszkodowania za grunt przejęty pod drogę publiczną – ul. (...), stanowiącą m.in. działkę Nr (...) cz. z obręb(...) o powierzchni 1144 m² objętą KW nr (...).

Dowód: wniosek o odszkodowanie z 4 listopada 2005 r.

Decyzją z dnia 3 grudnia 2010 r. Wojewoda (...) stwierdził nabycie przez Skarb Państwa z mocy prawa z dniem 1 stycznia 1999 r. prawa własności nieruchomości o powierzchni 1144 m² zajętej pod część drogi krajowej nr (...) ul. (...) w W., stanowiącej część działki ewidencyjnej nr (...) w obrębie ewidencyjnym nr (...)

Dowód: decyzja Wojewody (...) nr (...) z 3 grudnia 2010 r.

Prezydent (...) W. decyzją nr (...) z dnia 9 listopada 2017 r. odmówił przyznania odszkodowania za działkę (...) z obręb(...) o powierzchni 1144m² z uwagi na brak wykazania, iż wnioskodawca M. B. był właścicielem przedmiotowej nieruchomości w dniu 31 grudnia 1998 r.

Wojewoda (...) decyzją nr (...) z dnia 20 marca 2018 r. utrzymał w mocy w/w decyzję Prezydenta (...) W. z dnia 9 listopada 2017 r.

Dowód: decyzja Prezydenta (...) W. nr (...) z dnia 9 listopada 2017 r.; decyzja Wojewody (...) nr (...) z dnia 20 marca 2018 r.

Od powyższej decyzji M. B. złożył skargę do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w W., który wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 roku oddalił skargę, dzieląc argumentację powołaną w zaskarżonej decyzji. Powód wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, która dotychczas nie została rozpoznana.

Dowód: kopia wyroku z dnia 14 grudnia 2018 roku w sprawie (...) SA/Wa (...).

Działka nr (...) z obręb(...) (wymieniona w akcie własności ziemi) w części stanowiącej 1144m² stanowi aktualnie część działki nr (...) z obręb(...) (okoliczność bezsporna i niekwestionowana).

Z odpisu zupełnego księgi wieczystej nr KW (...) wynika, że współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ul. (...) oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...) z obręb(...) są osoby fizyczne (S. B., M. W. (1), A. W., K. W. M. W. (2) i R. B., D. G.). Z w/w odpisu wynika również, że od w/w księgi wieczystej odłączono działkę nr (...) z obręb(...) o powierzchni 0,2051 ha i przyłączono do księgi wieczystej nr KW nr (...).

Dowód: odpis zupełny z księgi wieczystej nr (...); odpis zupełny z księgi wieczystej nr (...).

M. B. do dnia 1 stycznia 1998 roku nie zbył działki swojego udziału w nieruchomości objętej aktem własności ziemi nr (...).

Dowód: zeznania świadka P. B..

Powyższy stan faktyczny był stronami niesporny i został ustalony w oparciu o złożone do akt oraz zgromadzone w aktach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego IV SA/wa1484/18 dokumenty, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. B., który zaprzeczył, aby kiedykolwiek jego ojciec M. B. zbył udział w nieruchomości objętej pozwem. Zeznania te są wiarygodne również w kontekście przeznaczenia nieruchomości – pod ul. (...), co uniemożliwiało obrót nieruchomością przez powoda. Ponadto pozwany Skarb Państwa nie kwestionował okoliczności związanych z nieprzerwanym do 31 grudnia 1999 roku przymiotem właścicielskim po stronie powoda, wskazując, że nie ma wiedzy co do zbycia przedmiotowego udziału. Zgodnie z zasadą wynikającą z art. 6 kc w razie zaprzeczenia przez pozwanego, aby powód był w w/w dacie współwłaścicielem nieruchomości, to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania jego zbycia. Żadnych wniosków w tym zakresie strona pozwana nie przedstawił, wobec czego należało uznać za wykazane, że M. B. był współwłaścicielem udziału w nieruchomości nieprzerwanie do 31 grudnia 1999 roku..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na brak spełnienia po stronie powoda przesłanek powództwa o ustalenie przewidzianych w art. 189 kpc.

W świetle art. 189 k.p.c. decydujący dla korzystania z formy powództwa o ustalenie prawa lub stosunku prawnego jest wyłącznie interes prawny powoda. Interes prawny powoda jest materialnoprawną przesłanką powództwa o ustalenie. Jest on warunkiem umożliwiającym dalsze badanie w zakresie istnienia lub nieistnienia ustalanego prawa lub stosunku prawnego. Interes prawny zachodzi wówczas, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, przy czym niepewność ta powinna być obiektywną, tj. zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko według odczucia powoda. Interes ten należy rozumieć jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa – w celu ochrony przed grożącym naruszeniem sfery uprawnień powoda. Interes prawny nie istnieje w okolicznościach ukształtowanych jednoznacznie stanem prawnym i niekwestionowanymi zdarzeniami prawnymi. (zob. wyrok SN z 21 lutego 1997 roku, II CKU 7.97, Prok. I Pr. 1997, Nr 6, poz. 39).

Interes taki musi istnieć obiektywnie. Jest on warunkiem umożliwiającym dalsze badanie w zakresie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego. W uzasadnieniu orzeczenia z 17 grudnia 1993 r. (III CZP 171/93, opubl. OSNCP 1994/7-8/149) Sąd Najwyższy wyjaśniając pojęcie interesu prawnego wskazał, że w nauce prawa procesowego istnieje zgodny i powszechny pogląd, że zapadłe w sprawach wszczętych na podstawie art. 189 k.p.c. wyroki ustalające mają charakter deklaracyjny oraz że jako środek ochrony stosunków cywilnoprawnych służą usunięciu sporu lub stanu niepewności co do prawa lub stosunku prawnego. Dlatego żądanie ustalenia może odnieść skutek tylko w określonych sytuacjach, a znajduje to wyraz w podstawie powództwa o ustalenie, którą jest interes prawny. Pojęcie interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. traktowane jest w piśmiennictwie jako szczególny rodzaj klauzuli generalnej, będącej elementem konstrukcji powództwa wniesionego na podstawie tego przepisu. Dlatego spotyka się różne sformułowania, zawierające w rzeczy samej tylko dyrektywy interpretacyjne mające udzielić odpowiedzi, kiedy i w jakich okolicznościach powód ma interes prawny w ustaleniu. Sięgając do nich można stwierdzić, że pojęcie to powinno być interpretowane z uwzględnieniem szeroko pojmowanego dostępu do sądów w celu zapewnienia ochrony prawnej w postaci ustalenia stosunku prawnego lub prawa w sensie pozytywnym lub negatywnym, jeżeli w konkretnym wypadku taka forma działalności jurysdykcyjnej, polegająca na czystej deklaracji sytuacji prawnej będącej przedmiotem ustalenia ze skutkiem wiążącym strony, jest wymagana rzeczywistą potrzebą jej udzielenia. (...) Wyrok ustalający wiąże z mocy art. 365 k.p.c. sąd, który go wydał, inne sądy, organy państwowe i strony, co oznacza, że żaden z tych podmiotów ustalonego w wyroku istnienia lub nieistnienia prawa albo stosunku prawnego nie może

uznać za sporny lub budzący wątpliwości. Jednakowoż inne niż wymienione podmioty nie są nim związane i dla nich wyrok taki stanowi tylko dokument publiczny, wyposażony, jak każdy inny tego rodzaju dokument, w domniemanie autentyczności i prawdziwości. Skoro zatem udzielona nim ochrona wyczerpuje się w powadze rzeczy osądzonej, a krąg podmiotów związanych jego treścią jest ograniczony, to i ochrona sfery prawnej uzyskana w wyniku zapadnięcia wyroku ustalającego ma granice, poza którymi wspomniany wyrok, celu, któremu ma służyć, nie spełnia. Tymi też granicami zakreślony jest interes prawny powoda i w tych granicach musi istnieć. Dlatego powód, na którym spoczywa obowiązek wykazania interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie, musi wykazać, że istnieje potrzeba wytoczenia powództwa właśnie przeciwko wskazanemu w pozwie pozwanemu.

Istnienie interesu prawnego kwestionowane jest w tych sytuacjach, w których występuje równocześnie – obok – także inna forma ochrony praw powoda. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że powództwo opierające się o art. 189 k.p.c. ma charakter subsydiarny, a więc może mieć zastosowanie wówczas gdy powodowi nie przysługuje żaden inny środek ochrony. Jeżeli zaś na podstawie przepisów prawa przysługuje mu skuteczniejszy środek ochrony niemożliwe jest uznanie, ażeby miał on interes prawny z wystąpieniem roszczenia o ustalenie. Roszczenie z art. 189 k.p.c. nie może bowiem zastępować określonych w szczególnych przepisach przesłanek roszczeń skonstruowanych na potrzeby uregulowania danego stosunku prawnego. Ponadto takie rozstrzygnięcie nie zawsze mogłoby skutecznie zapewnić ochronę powodowi. W orzecznictwie wskazuje się, że w sytuacji, w której wyrok ustalający sam z siebie nie zapewni powodowi ochrony, nie zmieni jego sytuacji prawnej, definitywnie nie wyjaśni wątpliwości co do jego sytuacji, to nie ma on interesu prawnego w żądaniu ustalenia istnienia stosunku prawnego lub prawa, powództwo z art. 189 k.p.c. ma bowiem służyć ochronie powoda, nie zaś tworzeniu wiążących inne sądy „prejudycjalnych” dowodów na potrzeby innych postępowań.

W świetle powyższego w ocenie Sądu powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu, że na dzień 31 grudnia 1998 roku był właścicielem udziału w nieruchomości stanowiącej część działki 1/42.

Pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 9 października 2019 roku wskazał, że uzyskanie wyroku ustalającego prawo własności zgodnie z żądaniem pozwu ma być podstawą skargi o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonego wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 14 grudnia 2018 roku w sprawie (...) SA/Wa (...). Celem powoda jest więc pozyskanie dowodu na użytek przyszłego postępowania wznowieniowego, co już a priori wyklucza uwzględnienie powództwa o ustalenie. Powództwo o ustalenie nie może bowiem służyć wygenerowaniu prejudykatu na użytek innego, przyszłego postępowania. Ponadto należy wskazać, że co prawda sąd powszechny nie jest władny oceniać skuteczności tak argumentowanej skargi o wznowienie postępowania, jednak podkreślenia wymaga, że z art. 145 § 1 pkt 5 kpa wynika, że w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanie organowi, który wydał decyzję. Orzecznictwo sądów administracyjnych w tej kwestii jest analogiczne do orzecznictwa ugruntowanego na tle przesłanek wznowienia postępowania w postępowaniu cywilnym. Przepis art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. może mieć zastosowanie, gdy spełnione są łącznie trzy przesłanki. Po pierwsze, ujawnione okoliczności faktyczne lub dowody, istotne dla sprawy, są nowe. Drugą przesłanką jest istnienie »nowych okoliczności faktycznych«, »nowych dowodów« w dniu wydania decyzji ostatecznej. Trzecią przesłanką jest, że »nowe okoliczności faktyczne«, »nowe dowody«, nie były znane organowi, który wydał decyzję" (wyrok NSA z 17 grudnia 1997 r., III SA 77/97, LEX nr 32672). Nie jest nowym dowodem w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 5 kpa umowa cywilnoprawna zawarta po wydaniu decyzji, jak również nie jest nową okolicznością faktyczną obowiązek ustanowiony w umowie cywilnoprawnej zawartej po wydaniu decyzji, również wówczas, gdy obowiązek ten odnosi się do okresu, którego dotyczy wydana decyzja (por. wyrok SN z 22 września 1999 r., III RN 41/99, OSNAPiUS 2000, nr 16, poz. 607). Z powyższej interpretacji omawianej normy kpa wynika, że nowowytworzone dowody nie mogą stanowić podstawy wznowienia postępowania administracyjnego. A takim dowodem byłby wyrok w niniejszej sprawie, jeżeli powództwo zostałoby uwzględnione.

Wytaczając niniejsze powództwo powód w istocie zmierzał do uzyskania swoistego prejudykatu na użytek postępowania, które dopiero ma zamiar zainicjować skargą o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonego wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Powyższa konkluzja nie stanowi

opozycji do stanowiska wyrażonego m.in. w uzasadnieniu wyroku WSA z dnia 14 grudnia 2018 roku, gdzie powołano się na stanowisko wyrażone przez Naczelnego Sąd Administracyjny, że zagadnienie rzeczywistego skutku prawnego umów i mocy prawnej zapisu prawa własności w księdze wieczystej nie może być rozstrzygane w sprawach administracyjnych regulowanych na podstawie art. 73 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (wyrok NSA z dnia 7 grudnia 2017 roku, I OSK 461/16). Nic bowiem nie stało na przeszkodzie, aby powód w toku postępowania administracyjnego zainicjował niniejsze postępowanie, od którego wyniku zależałoby rozstrzygnięcie postępowania administracyjnego co do przesłanek przewidzianych w art. 73 w/w ustawy i zasadności przyznania powodowi odszkodowania. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 13 grudnia 2018 roku (data prezentaty Biura Podawczego tutejszego Sądu), natomiast wyrok WSA zapadł dzień później. Ocena prawidłowości postępowania WSA w przedmiocie braku decyzji o zawieszeniu postępowania administracyjnego do czasu prawomocnego zakończenia sprawy niniejszej będzie przedmiotem oceny przez NSA rozpoznający skargę kasacyjną.

Jak bowiem wynika z akt IV SA/Wa/1484/18 postępowanie aktualnie prowadzone przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym jest na etapie rozpoznawania skargi kasacyjnej M. B. od wyroku WSA w Warszawie z dnia 14 grudnia 2018 roku, oddalającego skargę na decyzję Wojewody (...) z dnia 20 marca 2018 roku, utrzymującą w mocy decyzję Prezydenta (...) W. z dnia 9 listopada 2017 roku.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji biernej po stronie Skarbu Państwa- Prezydenta (...) W. wskazać należy, że słusznie podniosła strona pozwana, że ewentualny wyrok uwzględniający powództwo w niniejszej sprawie, korzystałby z powagi rzeczy osądzonej wyłącznie w stosunku do stron tego procesu, a nie innych podmiotów, w tym osób, które na dzień 31 grudnia 1998 roku widniały w księdze wieczystej jako współwłaściciele przedmiotowej nieruchomości. Z tego względu, ja również z uwagi na ewentualne roszczenia odszkodowawcze osób wpisanych do księgi wieczystej, zarzut ten należy uznać za zasadny.

Wreszcie należy podzielić stanowisko pozwanego co do braku wątpliwości co do stanu prawnego nieruchomości oraz niekwestionowania prawa własności powoda przez pozwanego. Skarb Państwa nie rościł sobie pretensji do przedmiotowej nieruchomości i nie łączył go z powodem stosunek prawny, który wymagałby ustalenia w drodze niniejszego procesu. Ponadto w dacie, na którą powód domaga się ustalenia swojego prawa własności, pozwany nie był jej właścicielem. Stał się nim z mocy prawa z dniem 1 stycznia 1999 roku. Argumentacja przeciwna prezentowana przez powoda, sprowadzająca się do stwierdzenia, że niewątpliwie powód ma interes prawny w uzyskaniu orzeczenia ustalającego prawo własności, bowiem powód dochodzi od Skarbu Państwa odszkodowania za nieruchomość (k. 126 akt sprawy) sprawdza interes powoda do interesu wyłącznie finansowego, nie znajdującego ochrony w trybie art. 189 kpc.

Biorąc pod uwagę powyższe w ocenie Sądu w niniejszym procesie nie stwierdzono wątpliwości co do tytułu prawnego do nieruchomości objętej pozwem. Nie ma bowiem interesu prawnego w ustaleniu prawa własności osoba, której ten tytuł własności przysługuje. Powód legitymuje się bowiem tytułem własności do nieruchomości w postaci aktu własności ziemi, którego prawidłowość nie została podważona i zakwestionowana w toku procesu, ani też w postępowaniu administracyjnym poprzedzającym wniesienie pozwu w niniejszej sprawie. Ponadto w toku niniejszego procesu nie przeprowadzono skutecznego dowodu na okoliczność, że w dniu 31 grudnia 1998 roku powód nie był właścicielem nieruchomości. Wobec powyższego należało uznać, że wydany na rzecz powoda, prawomocny akt własności ziemi w sposób wystarczający potwierdza własność powoda. Jak bowiem wynika z ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, wydana na podstawie art. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy uwłaszczeniowej decyzja administracyjna – akt własności ziemi stwierdzała, że z dniem 4 listopada 1971 r. (data wejścia w życie tej ustawy) samoistny posiadacz nieruchomości rolnej nabył z mocy ustawy jej własność. Ostateczna decyzja stwierdzająca nabycie własności nieruchomości rolnej jest wiążąca i nie podlega kontroli ani w drodze postępowania administracyjnego ani sądowego. W postępowaniu cywilnym sąd jest związany ostateczną decyzją administracyjną, powinien brać pod uwagę stan prawny przez nią ustanowiony, jeśli została wydana przez uprawniony organ administracyjny w granicach jego kompetencji. Akta własności ziemi stanowi wyłączny dowód nabycia własności nieruchomości, którym sąd jest związany, jeżeli został on uznany przez właściwy organ administracyjny za ostateczny

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21.03.2013 r., III CZP 4/13, LEX nr 1312518, wyrok Sądu Najwyższego z 18.03.2009 r., IV CSK 4/09, LEX nr 1375465).

Reasumując, stwierdzić należy, że istotną przesłanką dopuszczalności powództwa o ustalenie jest, by strona miała interes prawny w odrębnym ustaleniu stosunku prawnego, a jak wynika z powyższych rozważań nie istnieją żadne pozytywne przesłanki ku temu, aby na odrębnej drodze procesu cywilnego ustaleniu podlegał stan prawny wymienionej w pozwie nieruchomości, skoro został on potwierdzony ostatecznym aktem własności ziemi.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 32 § 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 grudnia 2016 r. (Dz.U. z 2006 r. poz. 2261), który stanowi, że koszty zastępstwa zasądzone lub przyznane Skarbowi Państwa w sprawie, w której zastępstwo Skarbu Państwa wykonuje Prokuratura Generalna, przysługują Skarbowi Państwa - Prokuraturii Generalnej, a ponadto zgodnie z § 5 wydatki i koszty postępowania w sprawie, w której Prokuratura Generalna wykonuje zastępstwo osoby zastępowanej ponosi ta osoba. W związku z powyższym Sąd postanowił jak w pkt 2 wyroku, zasądzając kwotę zastępstwa procesowego w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu radcy prawnego lub adwokata zgodnie z regułą wyrażoną w art. 98 kpc.